Чи бачили ви, як цвітуть Петрові батоги? Не бачили? І не знаєте, які вони? Може чули, як старенькі їх іще називають диким цикорієм! А ростуть вони на узбіччі доріг, на занедбаних пасовищах, під плотами, на смітниках. Аж до серпня стирчать голі, безлисті кущики з довгими прутиками.

І раптом сонячного ранку серпень розвішує по тих довгих прутиках круглі шматочки синього-пресинього неба. І ті дивовижні синьоокі кущі-букети милують очі доти, поки сонечко із зеніту не зверне до заходу. Тоді квіточки, наче по команді, скручуються, ховаються у пазухи, і стає знову кущ непривабливим аж до наступного ранку. А як тільки вранішнє сонечко вип'є із прутиків росичку, то і заяскравіють неповторної краси сині квіточки. Від кольору цих квіточок у нашому селі Могилівці здавна місяць серпень називали синьооким.